

A fiatalok közvéleményének kialakulása

A HÍD első számának vezércikkében írtuk azt, hogy a jugoszláviai magyar fiataloknak még nincs kialakult szellemi irányzata, az egész ifjúság formátlan tömeg, amely nem tudja merre igazodik, miképpen alakítsa jövő sorsát. A cikk további során azt mondtuk, hogy ez a kialakulás az idők folyamán megtörténik éppen a Híd hasábjain.

A Híd indulását — mint minden hasonló lapindítást — a közönség vegyes érzelmekkel fogadta. A lapindítások és a kulturmozgalmak a volt Vajdaság területén, a kisebbségi magyarságnál már meglehetősen lejáratták magukat, úgyhogy a közönség bizalmatlanul néz minden hasonló akciót, mert azokban csak anyagi támogatások újabb igénybevételét látja, anélkül, hogy ezek a megmozdulások tartós eredménnyel — vagy egyáltalán eredménnyel — járnának.

A Híd-dal szemben szintén megnyilvánult ez a nálunk már természetessé vált bizalmatlanság, azonban sokkal kisebb mértékben, mint más hasonló esetekben. A közönség, a Híd közönsége, a fiatalok túlnyomó része örömmel fogadta a lapot és lelkesedéssel állt mellé. Ez is mutatta, hogy szükség van a lapra. Nem mondva csinált lelkesedés és nem frázisszerűen hangoztatott megértés áramlott a Híd feé, hanem szívből jövő szeretet, ami a mi munkánk gyümölcsét övezi.

Már az első számok elérték az egyik kitűzött célt: megindult a fiatalok közvéleményének és közszellemének kialakulása. Van lap és abban nyilvánítanak véleményt, tehát jelentkezhetik ellenvélemény is, ha valakinek más a meggyőződése.

A kisebbségi magyar ifjúság nagy többsége elfogadta a lapot és magáévá tette annak az első számában kifejtett célkitűzéseit: Az ifjúságnak reális alapokon kell megteremtenie saját egzisztenciáját, azon a földön, amelyen született, amelyen él és amelyen a jövőjét kell felépítenie. A meglévő értékeinek megmentésével és az ifjúságban rejlő erő kifejtésével kell a kisebbségi magyar kulturát fejleszteni, hogy az megteremthesse az általános és nemzetiségi életre alkalmas gyümölcsseit.

A nagy többség elfogadta a lapot és megértette eszméit. Az a tömeg, amely át van hatva az alkotóvágytól. Az a kisebbség ellen-

ben, amely inkább — vagy csak! — kritizálni szeret, mint alkotni, húzódtott az együttes munkában való közreműködéstől. A lapban csak kritikai áldozati bárányt látott, amelyet kedvére ízekre tépheett. Mint minden hasonló megmozdulást, amelynek kezdeményezése nem tőle indult ki.

A kritika szép és szükséges. De csak a jóakarató, (nem a jóakarató elnéző!) az alkotószellemű kritika. Az olyan, mint a szobrász élesen bíráló szemsugarának nyomán megindult éles véső, amely a márvány formátlanságait lefaragja, hogy annál inkább csillogjon a szobor művészi értéke. Nem arra a kritikára van szükség, amely ha meglát a márványon egy újni harmóniarontó kiugrást, kalapácsot ragad és: Nem sikerült a szobor! kiáltással összetöri az egészet. Aki bírál, az mondja meg mi a hiba és hogyan kellene azt kijavítani.

Minden alkotáshoz optimizmus és jóhiszeműség kell. A pesszimizmus csak mint felügyelőbizottság ülhet az optimizmus ügybuzgó és nagy terveket készítő vezetőségének a nyakán. Optimizmussal „vádolni” egy induló vállalkozást — neveléses, noha az a bíráló fél részéről talán lekicsinylésképpen hangzott el. Ha a Híd kezdeményezőinek azt mondják, hogy optimisták, azt csak dicséretképpen fogadhatják el és nem mint megrovást. Mert pesszimizmussal nem lehet soha semmit sem alkotni, pesszimizmusból soha sem lesz hajtás, azzal csak fonnyadni és végül meghalni lehet.

Rosszakarattal remekmű is silány fércmunkának bélyegezhető: a festmény, vagy szobor nem üt kézzel vissza. Rosszakarattal éppen úgy nem alkotható semmi sem, mint pesszimizmussal. Rosszakarát és pesszimizmus pedig mindig és mindenütt jelentkezik. Tobzódjék bár valakiben az istenáldotta tehetség és akarja a legjobbat, a legszebbet, ami minden embernek javára válna, az ellenségeskedés, a gáncs és a gúny mégis felüti a fejét. És a jóakarát menél inkább akarna eleget tenni a gáncsoskodóknak, annál jobban hathatásnak felette és rugdalják. Ezért kell a jóakarathoz és a tehetséghez erő is, hogy büszkén visszautasítsa a rosszakaratókat és a romboló bírálók támadásait. Ezért szükséges a tehetségnek és a jóakaratnak hit, lángoló, fanatikus hit a saját küldetésében, kitartás, mert ezzel okvetlenül győz.

A Híd halad a maga útján, öntudatosan, a cél tiszta látásával. Az ilyen gáncsoskodás az általunk vártnál kisebb mértékben érte a lapot. Azonban azokkal a kevesekkel szemben is *tisztázni kell a helyzetet*. Meg akarjuk mondani mit kívánunk azoktól, akik a jugoszláviai magyar fiatalok ügyét támogatják.

Mi lehet a célja a jugoszláviai magyar ifjúság lapjának? Erre a kérdésre nehéz a felelet — de felelni kell. Csak az lehet a célja, hogy tisztítsa a magyar fiatalság öntudatát, élesítse a tudását. Küzdő szelleművé nevelje, aki a legnehezebb helyzetben sem veszti el a fejét, a tiszta emberi igazság tántoríthatatlan bajnokává kovácsolja és a kisebbségi magyar kultúra lelkes munkásává avassa. Arra kell törekednie, hogy ne csak az értelmiség fiatalágától, hanem a falu

fiataljait és a parasztiifjúságot is bevonja az alkotó kulturmunkába. Ma már szinte köztudattá vált az, hogy a faluban is hatalmas kulturális értékek rejtőznek, de ezt az értéket nálunk még senki sem bányászta ki. Vigyázni kell azonban a falu kulturájának a felfedésénél. A falut ne úgy tekintsük, mint a kulturába belefáradt városi lelkek üdetszta rozmaringszagú fürdőjét, mint valami idillikus egyszerűséget. A faluban is éppen annyi baj van, mint a városban. Éppen annyi nyomor, betegség, szenvedést hozó szenvedély. A csendes, fehér házikókban sem fenéig tejfel az élet. De hamisítatlan népdalt is rejtene ez a házak, a nép lelkéből fakadó meséket, fafaragásokat, hímzéseket, táncokat és ott rejtőznek a nép hatalmas, megszervezetlen és kulturális erői. Ezeket is a kultúra szolgálatába kell állítani.

A lap cikkei semmi irányzatot nem képviseltek, csupán ismerető célt szolgáltak. A Híd nem állhat oda bírónak a jobb és baloldal nagy perében, mert okvetlenül elsepernék a hatalmas politikai eszmeáramlatok viharai. A Híd csak azt tarthatja szem előtt, hogy van egy emberi tömeg — a jugoszláviai magyar fiatalok erdője — amelynek műveltségi erői fejletlenek, felhasználatlanok és ennek az ifjúságnak módot kell adni arra, hogy fejlődjék és erősödjék a nemzeti és általános emberi kulturában. Természetes, hogy ez csak a haladott, az emberséges és igaz eszmék segítségével történhetik. A haladott eszméket pedig nem csupán jobb-, vagy baloldali világ-felfogás hozza magával, hanem a művészet és a technika, az irodalom fejlődése, amelynek fejlődése az emberi életet mind könnyebbé teszi és befolyásolja az eszmeáramlatok kialakulását is.

A Híd halad azon az úton, amelyen megindult. Az ifjúság eszmeáramlatainak zavaros tengere már tisztul és a Híd nyugodt biztonsággal ível a csendesedő hullámok felett.

Tóth Bagi István

Ujlisa meg előfizetését!